

Arrest

nr. 220 684 van 2 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RUELENS
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. RUELENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 mei 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 juni 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 25 juli 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 25 oktober 2017 (RvV 25 oktober 2017, nr. 194 192).

1.3. Op 8 juni 2018 werd het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 13 september 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U groeide op als sjiietisch moslim, maar sinds uw vertrek uit Irak ziet u uw eigen als 'atheïst'. U bent afkomstig van Najaf, Zuid-Irak, waar u van uw geboorte tot aan uw vertrek uit het land op 27 of 28 juni 2015 met uw familie in de wijk Al-A.(...) woonde. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan en werkte nadien tot 18 juni 2015 in het Al-Qassim Hotel, waarvan uw vader de eigenaar was. In juni 2014 huwde u met Z.(...) H.(...) A.(...)i (...) -T.(...). Zij verblijft momenteel nog steeds in Najaf en is na uw vertrek bevallen van jullie zoon, D.(...). Uw moeder A.(...) H.(...) H.(...) A.(...) I.(...) (CG (...) en OV (...)) en zus A.(...) I.(...) A.(...) A.(...) (CG (...) en OV (...)) verblijven momenteel ook in België, zij werden op 28 november 2016 erkend als vluchteling.

Op 18 juni 2015 liep u op weg naar huis toen u uw neven S.(...), A.(...) en Amj.(...) tegenkwam. Zij vroegen om mee iets te gaan eten met hen. U stemde in, maar uw neven moesten eerst naar Ghazalat om er geld te gaan ophalen. Ahmed Al-Ghazalat had immers drie auto's bij uw oom gekocht en diende daar nog 180.000 dollar voor te betalen. Jullie vertrokken met twee auto's, waarbij u en Amj.(...) in de ene auto zaten en A.(...) en S.(...) in de andere auto. A.(...) en S.(...) gingen het geld ophalen bij Ahmed en u bleef samen met Amj.(...) in de auto wachten. Op een gegeven moment hoorde u echter schoten en toen u naar binnen ging zag u A.(...) en Ahmed op de grond liggen. Blijkbaar was er een woordenwisseling ontstaan, waarbij Ahmed geschoten had op A.(...) en S.(...) vervolgens op Ahmed. Ahmed stierf ter plaatse en een dag later vernam u dat A.(...) in het ziekenhuis was overleden. Op 22 juni 2015 was er vervolgens een stammenbijeenkomst, waarbij uw stam, de stam Al-Ghazalat en andere stammen bijeenkwamen om het probleem op te lossen. Hoewel uw vader zelfs voorgesteld had om bloedgeld te betalen, kon er geen oplossing gevonden worden. Ze zeiden dat u en Amj.(...), evenals S.(...) en A.(...), hun huis ontheiligd en geschonden hadden omdat jullie zonder hun toestemming naar binnen waren gegaan. Uiteindelijk werd er door de stammen besloten dat jullie Irak binnen de zeven dagen dienden te verlaten, anders zouden jullie gedood mogen worden zonder dat uw stam en familie tussenbeide zouden komen. Een gevolg van de stammenbijeenkomst was bijgevolg dat u, samen met S.(...) en Amj.(...), verstoten werden door jullie stam. Op 27 of 28 juni 2015 verliet u Irak en reisde u samen met uw neven naar Saudi-Arabië. Na een maand in Saudi-Arabië verbleven te hebben reisden jullie vervolgens naar Turkije om van daar vervolgens verder te reizen naar Finland, waar jullie in augustus 2015 aankwamen. Hier opvolgend dienden u en uw neven in Finland een verzoek om internationale bescherming in. Jullie aanvraag zou echter zijn geweigerd omdat S.(...), die Ahmed doodgeschoten had, erbij was. In 2017 verlieten jullie Finland en reisden jullie naar Frankrijk, met als doel door te reizen naar Groot-Brittannië, waar u een paar maanden verbleef. Uw neven slaagden erin om via een smokkelaar naar Groot-Brittannië te reizen, maar omdat u onvoldoende geld had was dit voor u niet mogelijk. Via uw oom N.(...) kwam u echter te weten dat uw moeder en zus in België verbleven, waarna u zelf ook naar België reisde. Op 7 juni 2017 diende u hier uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Irak eind juni 2015 was uw vader met zijn auto vertrokken, waarna hij niet meer terugkeerde. Uw moeder was twee dagen na de verdwijning van uw vader aangifte gaan doen bij de politie, waarna uw oom N.(...), de broer van uw vader, uw moeder benaderde. Hij zei dat zij het geld wouden dat uw vader voorzien had om eventueel het bloedgeld mee te betalen. Daarenboven wou hij uw zus I.(...) ook uithuwelijken aan uw neef, die reeds getrouwd was met twee vrouwen. Uw zus weigerde, waarop uw oom dreigde dat hij ook de andere kinderen van uw moeder zou afnemen. Hierop besloten uw moeder en zus Irak te ontvluchten en naar België te reizen. Uw zus zou zich ondertussen, na haar aankomst in België, bekeerd hebben tot het christendom. Hiernaast zou u zichzelf, omwille van hetgeen u had meegemaakt in Irak en het gebrek aan rechtvaardigheid dat u er kende, vanaf 22 juni 2015 niet meer als moslim maar als atheïst beschouwen.

Hoewel uw vader na uw vertrek uit Irak vermist raakte en u van uw moeder gehoord had dat hij ontvoerd en gestorven was, bleek in februari of maart 2018 plots dat hij terug terecht was. Uw vader had uw moeder immers twee keer gebeld. Hij zei echter niet wat er met hem gebeurd was, alleen dat hij wou dat zijn vrouw en kinderen, waaronder u, zouden terugkeren naar Najaf. Uw moeder had hem gezegd dat dit niet ging en dat jullie ondertussen een eigen leven in België hadden opgebouwd. Omdat uw zus christen was geworden en u zichzelf intussen als atheïst beschouwd, begon uw vader jullie bij het tweede contact met de dood te bedreigen én dreigde hij er zelfs mee om een visum te bekomen en jullie hier op te zoeken. Uw vader zou zelfs uw vrouw, zoon en schoonfamilie in Irak zijn gaan bedreigen en lastigvallen. Omwille

van de dreigementen van uw vader is uw moeder hier op 1 maart 2018 een aangifte gaan doen bij de politie van Ranst.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie voor van volgende documenten: uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, documenten betreffende uw stam, foto's van uw zoon, een mail van de Belgische politie van 2016 en uw regularisatiedossier. Hiernaast legt u ook nog een aangifte van uw moeder bij de Belgische politie van 2018 voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw eerdere verzoek om internationale bescherming in Finland niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Waar u beweert dat u zich in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde motieven als degene die u aangehaald had in het kader van uw eerder verzoek in Finland (CGVS, p. 12), blijkt uit informatie die de Finse immigratiedienst aan het CGVS bezorgd heeft dat het door u aangehaalde asielrelaas in Finland volledig verschilt van het asielrelaas dat u bij uw huidig verzoek aanhaalt. Zo beweerde u in Finland immers dat uw vader als fotograaf en verslaggever werkte voor Reuters en dat hij omwille van dit werk verdacht werd van spionage. U verklaarde dat u zelf ook van spionage en terrorisme verdacht werd omdat u werkte voor het hotel van uw vader. U beweerde verder dat uw vader in juni/juli 2014 aangehouden werd door de speciale politietroepen en u zelf ook gedurende een maand aangehouden werd en verdacht werd van het behoren tot een terroristisch netwerk. Uw vader zou in juli 2015 zijn verdwenen en als gevolg hiervan zou u uiteindelijk in augustus 2015 Irak verlaten hebben (zie informatie in blauwe map, administratief dossier CGVS). Er kan echter verwacht worden dat indien u op basis van gebeurtenissen in Irak daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren in uw land van herkomst, u zich zowel in Finland als in België op dezelfde asielmotieven zou baseren. Dat u in Finland een asielrelaas aanhaalde dat volledig verschilt van hetgeen u in het kader van uw huidig verzoek in België aanhaalt, tast op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Aangezien u daarenboven verklaarde dat u zich in uw huidig verzoek op dezelfde asielmotieven beroept als degene die u reeds eerder in Finland had aangehaald (CGVS, p. 12), terwijl dit onmiskenbaar niet het geval is, kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over uw verzoek om internationale bescherming in Finland door bepaalde essentiële informatie achter te houden en bedrieglijke verklaringen af te leggen.

Niet alleen is het door u aangehaalde asielrelaas in België volledig verschillend van hetgeen u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Finland aanhaalde, ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u Irak verlaten had. Zo verklaarde u ten aanzien van de Finse immigratiedienst immers dat u Irak verlaten had in augustus 2015 (zie blauwe map in het administratief dossier), terwijl u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming beweert Irak reeds op 27 of 28 juni 2015 verlaten te hebben (CGVS, p. 7 en 11). Nochtans vormt de datum van uw vertrek uit Irak een cruciaal element binnen uw asielrelaas. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat u Irak op 27 of 28 juni 2015 diende te verlaten omdat er op de stammenbijeenkomst van 22 juni 2015 beslist werd dat indien u Irak niet binnen de zeven dagen zou verlaten u gedood mocht worden (CGVS, p. 16). Dat u daarentegen in Finland verklaarde dat u Irak in augustus 2015, én dus meer dan één maand na de stammenbijeenkomst, verlaten had is hoogst bevreemdend. Dat u in Finland een vertrekdatum uit Irak aanhaalde die volledig verschilt van hetgeen u in het kader van uw huidig verzoek aangeeft en die niet strookt met uw huidig asielrelaas, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd wordt door een tegenstrijdigheid die vastgesteld kon worden tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw moeder (A.(...) H.(...) H.(...) A.(...) I.(...) (CG (...)) en OV (...)) ten aanzien van het CGVS in 2016 had afgelegd. Waar uw moeder duidelijk aangaf dat S.(...) het eerste schot gelost had tijdens het incident van 18 juni 2015 (zie notities persoonlijk onderhoud van A.(...) H.(...) H.(...) A.(...) I.(...), dd. 8 november

2016, p. 16), beweert u dat het zeker en vast Ahmed - de tegenpartij dus - moet zijn geweest die het eerste gelost had (CGVS, p. 17). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie onderling dergelijke incoherente verklaringen afleggen. Er kan immers verwacht worden dat u en uw moeder gelijklopende verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven. Dat u en uw moeder er niet in slagen omtrent een dergelijke ingrijpende gebeurtenis overeenstemmende verklaringen af te leggen, ondermijnt verder de oprechtheid van uw asielrelaas en maakt dat aan het door u voorgehouden vluchtmotief slechts weinig geloof kan worden gehecht.

Naast de door u aangehaalde problemen met de stam Al-Ghazalat in Irak, beweert u ook dat u vanaf 22 juni 2015 'atheïst' bent geworden (CGVS, p. 4). Er kan echter weinig geloof gehecht worden aan uw bewering een atheïst te zijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw atheïsme ondermijnd wordt door een discrepantie die werd vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij de DVZ nog aangaf een 'niet-praktiserend moslim' te zijn (zie Verklaring DVZ, dd. 7 juni 2017, p. 4), beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ondubbelzinnig dat u géén niet-praktiserend moslim, maar wel degelijk een 'atheïst' bent (CGVS, p. 4). Nochtans is er een duidelijk verschil tussen een atheïst en een niet-praktiserend moslim. Dat u in dat opzicht bij de DVZ verklaart een niet-praktiserend moslim te zijn, terwijl u op het CGVS beweert u reeds vanaf 22 juni 2015 (!) als atheïst te beschouwen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme (CGVS, p. 13). In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die de taal Arabisch machtig was, u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen en u zelf aangeeft dat dit interview goed verlopen was (CGVS, p. 3).

Wanneer er gekeken wordt naar de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Finland, dd. 17 september 2015, aanhaalde, valt bovendien op dat u in het kader van dat verzoek aanhaalde 'een sjiitische moslim' te zijn (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Dit terwijl u op het CGVS beweerde dat u reeds vanaf 22 juni 2015 (dus nog vóór dit Finse gesprek) een atheïst bent (CGVS, p. 13). Dat u in Finland verklaarde een sjiitische moslim te zijn, terwijl u zich volgens de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd op dat moment reeds als atheïst beschouwde is hoogst eigenaardig. Als u zich reeds vanaf 22 juni 2015 als atheïst zou beschouwen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover zowel in Finland als in België gelijklopende verklaringen zou afleggen. Dat u in Finland echter een religie aanhaalde die volledig verschilt van hetgeen u in het kader van uw huidig verzoek aangeeft, tast op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme aan.

Voorts kunnen uw verklaringen over uw atheïsme ook allesbehalve overtuigen. Hoewel u stelt dat u reeds voor een langere tijd een niet-praktiserend moslim was, beweert u ook dat u omwille van de problemen die u in Irak meegemaakt zou hebben vanaf 22 juni 2015 plotsklaps atheïst werd (CGVS, p. 4 en 13-14). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd kan er echter geen geloof gehecht worden aan de problemen die u in Irak gekend zou hebben. Dat u atheïst geworden zou zijn omwille van de problemen die u in Irak gekend zou hebben kan bijgevolg evenmin als geloofwaardig worden beschouwd. Wanneer u bovendien gevraagd wordt naar de redenen waarom u uw geloof afgefallen heeft en waarom u besloot een atheïst te worden, haalt u enkel aan dat u geen rechtvaardigheid heeft gezien en u van oordeel bent dat als er geen rechtvaardigheid bestaat, er ook geen god kan bestaan (CGVS, p. 13-14). U stelt bovendien dat u wel terug zou geloven als u rechtvaardigheid zou zien, hetgeen het weinig overtuigende karakter van uw atheïsme verder illustreert (CGVS, p. 14). Wanneer u bovendien gevraagd wordt naar welke elementen ertoe geleid hebben dat u begon te twifelen aan de islam, houden uw verklaringen weinig steek. Zo verwijst u enkel naar hypocrisie, onmenselijkheid, diefstal en het gebrek aan rechtvaardigheid, elementen die 'an sich' niets te maken hebben met de islam of eender welk ander geloof (CGVS, p. 14-15). Dat u beweert u niet verdiept te hebben in religie en u vóór 22 juni 2015 nooit eerder stilgestaan zou hebben bij uw godsdienst of het bestaan van god is eveneens hoogst opmerkelijk. Dat u hier nooit eerder bij stilgestaan zou hebben omdat u van 's morgens tot 's avonds niet thuis was kan evenmin overtuigen in het kader van uw beweerde religieuze ommezwaai. Om na te kunnen denken over uw religie of geloof is het immers absoluut geen vereiste dat u zich bij u thuis zou bevinden. Het is echter weinig waarschijnlijk dat u plotsklaps uw geloof zou afvallen en atheïst zou worden zonder u hierin verdiept of hier grondig over nagedacht te hebben.

Gelet op bovenstaande bevindingen dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen een atheïst te zijn en dient te worden geconcludeerd dat u doelbewust trachtte het CGVS te misleiden over uw geloofsovertuiging. Dat u het CGVS trachtte te misleiden over uw geloofsovertuiging is typerend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering een atheïst te zijn, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw vader u zou bedreigen en u zou willen doden omwille van uw atheïsme (CGVS, p. 9 en 20).

Ter staving van de bedreigingen vanwege uw vader legt u een aangifte voor die uw moeder op 1 maart 2018 bij de politie van Ranst heeft gedaan en waarin zij stelt dat uw vader ondertussen terecht is, hij vanuit Irak bedreigingen uit tegen haar en haar kinderen, waaronder u, en zij schrik heeft dat hij naar België zal komen (zie groene map in het administratief dossier). Het is echter hoogst opmerkelijk dat uw moeder bij de aangifte van 1 maart 2018 beweert dat uw vader terecht is en hij vanuit Irak bedreigingen tegen jullie uit, terwijl in uw verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig 9bis van de Vreemdelingenwet, dd. 21 maart 2018 en dus drie weken na de aangifte bij de politie van Ranst, er nog steeds beweerd wordt dat uw vader vermist is en nooit naar België zal komen (zie blauwe map in het administratief dossier). Bovenstaande contradictie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw vader.

Hiernaast zijn uw verklaringen over de verdwijning en het terug opduiken van uw vader weinig overtuigend. Vooreerst is het hoogst bevreemdend dat u niet kan preciseren wanneer uw vader vermist raakte. Uw uitleg dat u vóór uw komst naar België niets wist van uw vader kan op dit vlak niet overtuigen (CGVS, p. 4). Het is immers weinig geloofwaardig dat niemand u over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis ingelicht zou hebben en daarenboven kan ook verwacht worden dat uw moeder u in dat geval wel na uw aankomst in België op de hoogte zou hebben gebracht van wat er precies gebeurd was en wanneer uw vader vermist geraakte. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat u geen enkel idee heeft van wat er met uw vader gebeurd is/was. Zo zou uw vader, sinds hij terug opgedoken is, immers tweemaal telefonisch contact hebben gehad met uw moeder. Verder blijkt ook uw schoonfamilie in Irak nog contact met hem te hebben gehad en verblijft uw zus N.(...) nog steeds in Najaf (CGVS, p. 5 en 10). Dat niemand van hen zou weten wat er met uw vader precies is gebeurd, is weinig waarschijnlijk te nemen, te meer uw moeder via uw zus N.(...) wel te weten zou zijn gekomen dat uw vader terecht was en dat hij nog leefde (zie aangifte bij de politie van Ranst dd. 1 maart 2018). Uw gebrekkige verklaringen over (de context van) de verdwijning en het terug opduiken van uw vader ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de problemen die u momenteel met uw vader zou hebben.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Wat betreft het document betreffende de verstoting door uw stam dient te worden opgemerkt dat het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, betreft waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus geen bewijswaarde. Hieraan dient bovendien nog te worden toegevoegd dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie 'COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude'). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus zeer gering. Vervolgens dient de aangifte van uw moeder bij de politie van Ranst ook nog besproken te worden. Hoewel uw moeder in deze aangifte verklaart dat uw vader jullie vanuit Irak bedreigt, dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen aangezien documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerlaas kracht bij te zetten. De door u voorgelegde aangifte is bovendien enkel een bewijs van het feit dat uw moeder bij de politie van Ranst verklaringen is gaan afleggen, maar geen bewijs van de in de aangifte vermelde feiten. Het gaat hier immers enkel om verklaringen die uw moeder op haar eigen initiatief bij de politie is gaan afleggen, zonder dat deze verklaringen verder onderzocht werden op hun waarachtigheid. Gelet op het hierboven reeds aangetoonde gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen volstaat dit document op zichzelf ook niet om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst en nationaliteit aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan

uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Najaf onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit provincie Najaf niet naar provincie Najaf kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Najaf en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Dat uw moeder A.(...) H.(...) H.(...) A.(...) I.(...) (CG (...) en OV (...)) en zus ALSHIBLI I.(...) Ali Abushish (CG 15/25233 en OV 8.123.376) hier op 28 november 2016 de vluchtelingenstatus toegekend kregen, doet niets af aan bovenstaande appreciatie. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw persoonlijke asielmotieven. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen mérites beoordeeld. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd en geen rekening houdt met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren.

Met betrekking tot de vastgestelde discrepanties tussen zijn verklaringen bij de Finse asielinstanties en zijn huidige verklaringen stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zijn beoordeling dient te baseren op de verklaringen die hij nu heeft afgelegd en niet op de verklaringen die hij twee jaar geleden in Finland heeft afgelegd.

Volgens verzoeker zijn de incoherente verklaringen naar aanleiding van de vraag wie het eerste schot had gelost niet voldoende om te concluderen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, vooral omdat hijzelf en zijn moeder niet aanwezig waren bij de schietpartij.

Verzoeker wijst erop dat zijn moeder de gebeurtenissen die hij thans naar voor brengt reeds had aangehaald in haar asielrelaas. Verzoeker wijst er ook op dat geen melding wordt gemaakt van het asielrelaas van zijn neven die samen met hem gevlucht waren en ook in Finland asiel hadden aangevraagd en die desgevallend kunnen bevestigen dat zij na de schietpartij en de discussie tussen de stammen verstoten werden door hun stam, hetgeen het vluchtmotief van verzoeker zou kunnen bevestigen.

Wat zijn geloofsovertuiging betreft, stelt verzoeker dat er geen argument tot ongeloofwaardigheid kan worden gevonden en dat het niet duidelijk is hoe hij de verwerende partij op dit punt zou willen misleiden. Er werden evenmin ongeloofwaardigheden vastgesteld, zo vervolgt verzoeker, in de informatie betreffende zijn vader, die een hele tijd vermist was, maar in februari 2018 plots opdook en doodsb bedreigingen had geuit. Omdat de moeder van verzoeker beschermend optreedt naar de kinderen, was verzoeker hiervan niet op de hoogte, zo beweert hij.

Volgens verzoeker werden zijn verklaringen niet aan een deugdelijk onderzoek onderworpen en werd niet nagegaan of hij werkelijk gevaar loopt in zijn land van herkomst en is de beslissing niet naar behoren en naar recht gemotiveerd.

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In zijn tweede middel gaat verzoeker in op de overweging uit de bestreden beslissing dat er actueel in Najaf geen sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van geweld en terreurdaden dermate hoog is dat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker stipt aan dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is een aantal zware aanslagen te plegen in Zuid-Irak, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen en dat het UNHCR concludeert dat er geen gevaar bestaat voor burgers uit Najaf. Nochtans, zo stelt verzoeker op basis van informatie van 'uniraq.org', stierven er in september 2018 in Irak 75 Irakezen en raakten 179 burgers gewond als gevolg van terroristische aanslagen. Het aantal doden, zo oppert verzoeker, is gedaald, maar er blijkt nog steeds dat het niet veilig is voor burgers. De *UNHCR Guidelines* dateren al van 2016, zo stelt verzoeker, en er wordt niet gemotiveerd vanuit de werkelijke actuele veiligheidssituatie in Irak.

2.2. Nieuwe elementen

Er werden door de partijen geen nieuwe elementen aangebracht.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de afwijkende verklaringen die verzoeker ten tijde van zijn asielaanvraag in Finland in 2015 totaal andere asielmotieven aanhaalde. Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over het moment waarop hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben.

Er werd tevens door de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn moeder over wie ten tijde van het schietincident het eerste schot had gelost. Dit schietincident zou aanleiding gegeven hebben tot een stammenconflict en de verstoting van verzoeker, maar in de bestreden beslissing wordt dit vluchtmotief weinig geloofwaardig geacht.

Betreffende de bewering van verzoeker dat hij sinds 22 juni 2015 'atheïst' zou zijn, wordt in de beslissing gewezen op de discrepantie tussen de verklaringen van verzoeker betreffende zijn geloofsovertuiging en het feit dat het afvallen van zijn geloof plotsklaps gebeurd zou zijn zonder dat hij hier grondig over had nagedacht of zich hierin had verdiept.

Naar aanleiding van de bedreigingen die verzoekers vader vanuit Irak zou uiten, stelt de commissaris-generaal vast dat er op 1 maart 2018 door de moeder van verzoeker aangifte wordt gedaan wegens bedreigingen, terwijl in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 maart 2018 wordt gesteld dat verzoekers vader nog steeds vermist is. Bovendien, zo vervolgt de commissaris-generaal, zijn de verklaringen van verzoeker over de context van de verdwijning van zijn vader erg gebrekkig waardoor de geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker met zijn vader zou hebben, verder wordt ondermijnd.

Wat de neergelegde documenten betreft, wordt door de commissaris-generaal aangestipt dat het document betreffende de verstoting een kopie betreft en dat documenten uit Irak slechts een beperkte bewijswaarde hebben omwille van de vigerende corruptie en documentfraude. De klacht van de moeder van verzoeker bij de politie van Rans, zo stelt de commissaris-generaal, betreft een eenzijdige verklaring die niet werd onderzocht op haar waarachtigheid.

Aangaande de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt in de beslissing gesteld dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft naar het oordeel van de commissaris-generaal geen persoonlijke omstandigheden aangebracht die toelaten in zijn hoofd een verhoogd risico vast te stellen.

Tenslotte wordt er ingevolge de erkenning van verzoekers moeder en zus in 2016 op gewezen dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites wordt beoordeeld.

2.5.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2016 verklaarde dat zijn vader als journalist voor Reuters werkte en dat deze in juli 2015 verdween waarna verzoeker in augustus 2015 uit Irak vertrok en op 17 september 2015 in Finland een asielaanvraag indiende, die hoofdzakelijk gestoeld was op de activiteiten van zijn vader (AD, stuk 15, Landeninformatie, info Finland, vertaling).

Ter gelegenheid van zijn asielaanvraag in België van 7 juni 2017 repte verzoeker met geen woord over de activiteiten van zijn vader en verklaarde hij dat er op 18 juni 2015 een schietincident plaatsvond waarbij een kennis van zijn neef omkwam waarna een conflict ontstond met de stam al Ghazalat (AD, stuk 8, Vragenlijst CGVS, 8 juni 2018, vragen 4 en 5).

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag van 7 juni 2017 volledig andere vluchtmotieven aanhaalt dan diegene die hij in 2016 opgaf naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming, dat hij op 17 september 2015 had ingediend in Finland.

Volgens verzoeker dient de commissaris-generaal zijn beoordeling te baseren op de verklaringen die hij nu heeft afgelegd. De commissaris-generaal kan nochtans rechtsgeldig overwegen dat het uiterst bevreemdend is dat verzoeker bij zijn asielaanvraag in Finland nooit gewag had gemaakt van een conflict met de al Ghazalat-stam, dat heden de kern van zijn asielrelaas uitmaakt. Het gegeven dat verzoeker nooit eerder gewag maakte van een stammenconflict, hoewel dit reeds zou aanslepen sedert een schietincident dat op 18 juni 2015 plaatsvond, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekers moeder verklaarde dat haar zoon getuige was van een schietincident naar aanleiding van een discussie over een geldkwestie in juni 2015 waarbij S.(...) het eerste schot had gelost en A.(...) zou zijn vermoord, die tot een andere stam behoorde (AD, stuk 15, Landeninformatie, Notities persoonlijk onderhoud moeder 8 november 2016, p. 15-16). Volgens verzoeker zou A.(...) het eerste schot hebben gelost, maar verzoeker wist niet of A.(...) eerst zijn neef had gedood of omgekeerd (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 19 juli 2018, p. 17). De Raad merkt op dat de exacte gang van zaken tijdens het schietincident van cruciaal belang is om de verantwoordelijkheid van verzoeker en zijn neven te kunnen bepalen. In de versie van zijn moeder zou de verantwoordelijkheid bij de stam van verzoeker liggen, terwijl er in de versie van verzoeker zelf sprake is van wettige zelfverdediging van de kant van zijn neven, waardoor het weinig geloofwaardig is dat enkel verzoeker, S.(...) en Aj.(...) werden verstoten en niemand van de andere stam een straf zou hebben gekregen (*Ibid.*, p. 18). Uit de (weinig geloofwaardige) verklaringen van verzoeker blijkt dat hij niet weet of er een politieonderzoek werd gestart naar aanleiding van de moord (*Ibid.*, p. 18) en dat deze zaak door de stammen werd geregeld. Het gegeven dat verzoeker en zijn moeder niet aanwezig waren bij het schietincident ontslaat hen niet van hun verantwoordelijkheid om, eventueel aan de hand van de neergelegde stukken (AD, stuk 14, Documenten, document stam), duidelijkheid te scheppen over de precieze gang van zaken en wie verantwoordelijk werd geacht voor het overlijden van A. Verzoeker betwist in zijn middel de beoordeling van de bewijswaarde van het neergelegde document niet, waardoor de Raad de commissaris-generaal bijtreedt in zijn standpunt dat aan de neergelegde kopie slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegedicht. Tenslotte komt het aan verzoeker toe en niet aan de asielinstanties om actief op zoek te gaan naar informatie van zijn neven die de ongeloofwaardig bevonden verstoting door de stam zouden kunnen bevestigen.

De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5.8. Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden waar hij betoogt dat er met betrekking tot de informatie over zijn vader geen ongeloofwaardigheden werden vastgesteld. Uit de klacht van de moeder van verzoeker bij de politie van Ransst blijkt dat zij via de telefoon werd bedreigd door de vader van verzoeker die naar België zou komen, zijn zoon zou vermoorden en zijn kleinkinderen zou meenemen naar Irak (AD, stuk 14, Documenten, Aangifte politie, 1 maart 2018). In zijn middel poneert verzoeker dat zijn vader in februari 2018 plots opdook en doodsbedreigingen had geuit. De Raad stipt evenwel aan, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die op 21 maart 2018 werd ingediend (AD, stuk 15, Landeninformatie, aanvraag, Regularisatiedossier 9bis), wordt gesteld dat *“zijn vader vermist is en nooit naar België zal komen”*. Bijgevolg lopen de verklaringen over de situatie van verzoekers vader ook sterk uiteen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij hiervan niet op de hoogte was, aangezien hijzelf verklaarde dat zijn vader hem gebeld had (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 19 juli 2018, p. 4).

2.5.9. Tijdens zijn gehoor in 2018 verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij zichzelf sinds 22 juni 2015 als atheïst aanziet (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 19 juli 2018, p. 13). Nochtans had verzoeker bij de Finse asielinstanties in 2016 verklaard een sjiitische moslim te zijn (AD, stuk 15, Landeninformatie, info Finland, vertaling) en stelde hij bij zijn asielaanvraag in België in 2017 dat hij een niet-praktiserend moslim was (AD, stuk 12, Verklaring DVZ, 7 juni 2017, persoonsgegevens). Verzoeker geeft toe dat hij eigenlijk nooit bij zijn geloof had stilgestaan en dat zijn keuze voor het atheïsme weinig doordacht is (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, 19 juli 2018, p. 14-15). Bovendien stelde verzoeker zelf dat het gegeven dat hij nu als atheïst door het leven gaat hem in Irak geen problemen zou opleveren omdat hij sinds zijn puberteit al niet meer meedoet met het gebed, de vasten of de religie (*Ibid.*, p. 15). Bijgevolg geeft het voorgehouden ‘atheïsme’ van verzoeker geen aanleiding tot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet definieert *“ernstige schade”* als volgt:

“Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven die verzoeker heeft aangehaald, komt hij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.12. Specifiek met betrekking tot de *“ernstige schade”*, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beschikbare landeninformatie, noch in de bestreden beslissing ontkend dat er in Najaf af en toe burgerdoden te betreuren zijn naar aanleiding van terreuraanslagen. Uit de beschikbare landeninformatie (AD Stuk 15, Landeninformatie, ‘COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Zuid-Irak’, 28 februari 2018) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld waren geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. Het meeste geweld in Zuid-Irak is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra en er vonden een beperkt aantal aanslagen plaats. In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wasit, Qadisiya, Thi-Qar, Maysan en al-Muthanna zijn rechtstreekse confrontaties tussen het Iraakse leger en ISIS niet aan de orde. De provincie Najaf kent een relatief stabiele veiligheidssituatie en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt.

Waar verzoeker opmerkt dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen en dat het in de provincie Najaf nog steeds niet veilig zou zijn voor burgers, merkt de Raad op dit geenszins betekent dat er in de provincie Najaf sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld. Louter op grond van het huidige onveiligheidsniveau in Najaf komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft ook geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die ervoor

zorgen dat hij, ondanks het beperkte geweldsniveau in de provincie Najaf, alsnog een verhoogd risico zou lopen.

2.5.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN